II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS ADMINISTRATIVE KOMMISSION FOR VANDRENDE ARBEJDSTAGERES SOCIALE SIKRING

AFGØRELSE Nr. 162

af 31. maj 1996

om fortolkning af artikel 14, stk. 1 og artikel 14b, stk. 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om den lovgivning, der finder anvendelse på udstationerede arbejdstagere

(96/554/EF)

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS ADMINISTRATIVE KOMMISSION FOR VANDRENDE ARBEJDSTAGERES SOCIALE SIKRING HAR —

under henvisning til artikel 81, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, i henhold til hvilken den har til opgave at behandle ethvert administrativt spørgsmål eller fortolkningsspørgsmål, der opstår i forbindelse med bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og senere forordninger, og

ud fra følgende betragtninger:

Afgørelse nr. 128 af 17. oktober 1985 bør ajourføres;

bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 indeholder en undtagelse fra den almindelige regel, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 13, stk. 2, litra a), eller stk. 2, litra c), for i praksis at gøre det nemmere for arbejdstageren at udøve sin ret til fri bevægelighed;

disse samme bestemmelser har således til formål at fritage såvel arbejdstagerne som arbejdsgiverne og de sociale sikringsinstitutioner for de administrative vanskeligheder, som kunne opstå ved anvendelsen af den almindelige regel i artikel 13, stk. 2, litra a), eller stk. 2, litra c) i nævnte forordning, når det drejer sig om kortvarige beskæftigelsesperioder i en anden medlemsstat end den, i hvilken virksomheden har sit hjemsted eller en afdeling, eller ombord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag;

artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 bør som undtagelser fortolkes strengt;

det er nødvendigt at afgrænse deres anvendelsesområde mere nøjagtigt og med dette formål for øje opregne flere særtilfælde, som vil kunne opstå;

uanset om undtagelserne fra de almindelige regler i nævnte forordnings artikel 13 fortolkes strengt, er det for at opnå en forenkling nødvendigt at udvide anvendelsen af artikel 14, stk. 1, eller artikel 14b, stk. 1, i samme forordniang til at omfatte tilfælde, hvor arbejdstageren ansættes i den medlemsstat, hvor virksomheden har sit hjemsted eller en afdeling, med henblik på at blive udsendt for at udføre et arbejde i en anden medlemsstat eller ombord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag, og dette for at tage hensyn til Domstolens retspraksis;

et af de afgørende kriterier for anvendelsen af artikel 14, stk. 1, eller artikel 14b, stk. 1, i nævnte forordning er i denne forbindelse, at der består et organisk bånd mellem den virksomhed, der har antaget arbejdstageren, og arbejdstageren;

arbejdstagerens beskyttelse og den retlige sikkerhed, som arbejdstageren og den institution, han er tilknyttet, kan gøre krav på, kræver, at der gives alle former for garanti

for, at det organiske bånd bevares under udstationeringen; det er derfor nødvendigt at begrænse den mulighed, som herved gives til virksomheder, som normalt udøver deres aktivitet i den medlemsstat, af hvis lovgivning den udsendte arbejdstager forbliver omfattet;

det er nødvendigt at forhindre, at udstationeringsperioden uberettiget forlænges med gentagne midlertidige afbrydelser;

garantien for, at det organiske bånd bevares, findes ikke længere, hvis den udsendte arbejdstager stilles til rådighed for en tredje virksomhed;

de administrative vanskeligheder, som artikel 14, stk. 1, litra a), har til formål at forhindre, vil under alle omstændigheder opstå, hvis arbejdstageren, der antages af en virksomhed med hjemsted i en medlemsstat med henblik på at blive udsendt til en anden medlemsstat, tidligere var omfattet af lovgivningen i en tredje medlemsstat eller i et tredjeland og så meget desto mere, hvis han tidligere var omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, han udsendes til; formålet med artikel 14, stk. 1, litra a), ville i så fald ikke blive nået; det samme ville, *mutatis mutandis*, gælde formålet med artikel 14b, stk. 1;

i udstationeringsperioden er det nødvendigt at foretage kontrolforanstaltninger, navnlig hvad angår indbetaling af bidrag og bevarelse af det organiske bånd, for at undgå misbrug af ovennævnte bestemmelser, samt at tilrettelægge en passende orientering af de administrative instanser, arbejdsgivere og arbejdstagere;

arbejdstageren og arbejdsgiveren skal på behørig vis underrettes om, hvilke betingelser der kan kræves opfyldt for, at den udsendte arbejdstager kan forblive omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvorfra han udsendes;

idet beslutning i sagen er truffet på de i artikel 80, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 fastsatte betingelser —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

1. Bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 finder anvendelse på en arbejdstager, som er omfattet af lovgivningen i en medlemsstat (det land, hvorfra arbejdstageren udsendes) i kraft af udøvelsen af en lønnet beskæftigelse for en virksomhed, og som af denne virksomhed udsendes til en anden medlemsstat (beskæftigelsesstaten) for dér at udføre et arbejde for denne virksomheds regning.

   Arbejdet antages udført for virksomheden i det land, hvorfra arbejdstageren udsendes, når det godtgøres, at dette arbejde udføres for denne virskomhed, og der består et organisk bånd mellem arbejdstageren og den virksomhed, som har udsendt ham.

   For at kunne afgøre, hvorvidt der består et sådant organisk bånd, og hvorvidt arbejdstagerens underordnelsesforhold til den virksomhed, som har udsendt ham, fortsat eksisterer, bør en række faktorer tages i betragtning, bl.a. ansvaret for ansættelse, arbejdskontrakt, afskedigelse og fastsættelse af arbejdets art.

2. Inden for rammerne af de i denne afgørelses stk. 1 fastsatte bestemmelser finder ovennævnte bestemmelser i artikel 14, stk. 1 og artikel 14b, stk. 1 fortsat anvendelse, navnlig på følgende betingelser:

   a) *Udstationering af fast personale*

      Når en arbejdstager, der er udsendt til en virksomhed i beskæftigelsesstaten, af virksomheden i den stat, hvorfra han udsendes, stilles til rådighed for en eller flere andre virksomheder i samme beskæftigelsesstat forudsat, at arbejdstageren fortsat udfører sit arbejde for den virksomhed, der har udsendt ham.

      Dette er navnlig tilfældet, når virksomheden har udsendt arbejdstageren til en anden medlemsstat for successivt eller samtidigt at udføre et arbejde i to eller flere virksomheder, som er beliggende i samme medlemsstat.

   b) *Udstationering af personale der er ansat med henblik på udstationering*

      Når en arbejdstager, som er omfattet af lovgivningen i en medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71, og som i denne medlemsstat, hvor virksomheden har sit hjemsted eller en afdeling, ansættes med henblik på at blive udsendt for denne virksomheds regning for at udføre et arbejde enten på en anden medlemsstats område eller ombord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag, forudsat at

      i) der består et organisk bånd mellem denne virksomhed og arbejdstageren i udstationeringsperioden

         og

      ii) denne virksomhed normalt udøver sin aktivitet på førstnævnte medlemsstats område, dvs.:

         — at virksomheden i de tilfælde, hvor dens aktivitet består i midlertidigt at stille arbejdskraft til rådighed for andre virksomheder, normalt stiller arbejdskraft til rådighed for virksomheder, der har deres hjemsted på denne stats område, med henblik på at udføre et arbejde i denne stat,

            og

         — i andre tilfælde, at virksomheden normalt udøver sin aktivitet og beskæftiger sine ansatte på førstnævnte medlemsstats område.

c) En midlertidig afbrydelse af arbejdstagerens aktivitet i virksomheden i beskæftigelsesstaten betragtes ikke som en afbrydelse af udstationeringen i den i artikel 14, stk. 1, og artikel 14b, stk. 1, anførte forstand.

3. Bestemmelserne i ovennævnte artikel 14, stk. 1 eller artikel 14b, stk. 1, finder ikke anvendelse eller ophører med at finde anvendelse, hvis:

a) den virksomhed, hvortil arbejdstageren er udsendt, stiller ham til rådighed for en anden virksomhed i den medlemsstat, hvor virksomheden er beliggende

b) den arbejdstager, der er udsendt til en medlemsstat, stilles til rådighed for en virksomhed, der er beliggende i en anden medlemsstat

c) arbejdstageren ansættes i en medlemsstat med henblik på af en virksomhed, der er beliggende i en anden medlemsstat, at blive udsendt til en virksomhed i en tredje medlemsstat.

4. a) Den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende forbliver omfattet i henhold til ovennævnte artikel 14, stk. 1 og artikel 14b, stk. 1, i de af denne afgørelse omfattede tilfælde, underretter på behørig vis den pågældende arbejdsgiver og arbejdstager om, på hvilke betingelser den udstationerede arbejdstager fortsat kan være omfattet af lovgivningen i det land, hvorfra han udsendes. Arbejdsgiveren underrettes således om muligheden for kontrol under hele udstationeringsperioden med henblik på at kunne fastslå, at udstationeringen ikke er afsluttet. Denne kontrol kan navnlig vedrøre indbetaling af bidrag og bevarelse af det organiske bånd.

b) Den udsendte arbejdstager samt hans arbejdsgiver underretter den kompetente institution i den stat, hvorfra arbejdstageren udsendes, om enhver ændring under udstationeringen, navnlig

— hvis den udstationering, der er blevet anmodet om, ikke har fundet sted, eller den udstationering, hvis forlængelse der er blevet anmodet om, ikke har fundet sted

— hvis arbejdet afbrydes i andre tilfælde end de i denne afgørelses stk. 2, litra c) omhandlede tilfælde

— hvis den udstationerede arbejdstager af sin arbejdsgiver er blevet stillet til rådighed for en anden virksomhed i den stat, hvorfra arbejdstageren udsendes, bl. a. i tilfælde af virksomhedsfusion eller -overdragelse.

c) Den kompetente institution i den stat, hvorfra arbejdstageren udsendes, meddeler efter anmodning institutionen i beskæftigelsesstaten alle de i dette stykkes litra b) anførte oplysninger.

d) De kompetente institutioner i den stat, hvorfra arbejdstageren udsendes, og i beskæftigelsesstaten samarbejder om gennemførelsen af ovennævnte kontrolforanstaltninger, samt hvis der hersker tvivl om, hvorvidt artikel 14, stk. 1, litra a) eller litra b), i forordning (EØF) nr. 1408/71 kan finde anvendelse.

5. Denne afgørelse, der træder i stedet for afgørelse nr. 128 af 17. oktober 1985, træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

G. MICCIO

Formand for Den Administrative Kommission